

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. T., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen: **Mgr. Samuelem Havlíkem**, advokátem,
se sídlem Senovážné náměstí 977/24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. února 2022, č. j.: OAM-1051/ZA-ZA11-P10-R2-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně vypořádal se situací v zemi původu žalobce, neboť si nezajistil dostatečné a aktuální podklady o situaci v Kyrgyzstánu s ohledem na aktuální politickou, bezpečnostní a lidskoprávní situaci v zemi. Nevěnoval přitom žádnou pozornost politickému vývoji pro proměně režimu v roce 2020 ani největšímu vojenskému příhraničnímu konfliktu ve střední Asii ze poslední doby, který se odehrál v Kyrgyzstánu v roce 2021 a při kterém zahynulo nejméně 50 osob a nejméně 58 000 lidí bylo nuceno utéct ze svých domovů.
3. Žalovaný podle názoru žalobce také naprosto nepochopitelně konstatoval, že jeho rodina může svůj rodinný život realizovat i jinde, přičemž opomenul skutečnost, že jeho dětem brání ve vycestování pobyt za účelem strpení. S ohledem na aktuální vývoj situace v Bělorusku je konstatování žalovaného nemístné.
4. V doplnění žaloby žalobce namítal, že ze Zprávy o dodržování lidských práva za rok 2020 vydané MZV USA dne 30. března 2021 vyplývá, že mezi zásadní problémy v oblasti lidských práv patřilo v Kyrgyzstánu používání násilí ze strany policejních složek, drsné a život ohrožující podmínky ve věznicích, svévolné zatýkání, političtí vězni, problémy s nezávislostí soudní moci, závažné omezování svobody projevu, závažné korupční jednání, neprošetřování a nestíhání násilí na ženách, obchod s lidmi, zločiny spojené s hrozbami násilím. Z téže zprávy pak podle žalobce také vyplývá, že soudy pravidelně přijímají jako důkaz doznání údajně vynucená mučení, přičemž oběťmi mučení byly ve velké většině osoby patřící k etnickým menšinám a že v Kyrgyzstánu probíhají etnický nespravedlivě zaměřená svévolná zatčení údajně v důsledku zapojení se do zakázaných náboženských organizací. Rovněž státní správa je v Kyrgyzstánu takřka nefunkční, když jejím problémem je přijímání úplatků státními zaměstnanci na všech úrovních orgánů pro vymáhání práva. Z informace MZV ČR č.j. 110974-2/2021-LPTP ze dne 18. listopadu 2021 pak dle žalobce vyplývá, že ze strany kyrgyzských orgánů veřejné moci zažívají příslušníci ugarské menšiny stejné zacházení jako další etnické menšiny, vč. Uzbeků, Tádžiků, apod. Ve vztahu k Uzbekům je přitom i ze zprávy MZV USA prokázáno zásadní diskriminační jednání. Žalobce k tomu připomněl, že v rámci pohovoru uváděl své zkušenosti s diskriminačním jednáním Kyrgyzských úřadů z důvodu jeho příslušnosti k etnické menšině. Žalobce má za to, že získanými zprávami o zemi původu jsou jeho tvrzení o diskriminaci z důvodu příslušnosti k etnické menšině spíše prokazována než vyvrácena, a proto má svoji obavu z pronásledování z důvodu příslušnosti k etnické menšině za důvodnou.
5. Dále žalobce ještě doplnil, že v mezidobí uzavřel manželství se svojí družkou V., roz. Y., a namítl ještě, že žalovaný nepřihlédl ke specifické rodinné situaci žalobce, kdy tento je otcem tří dětí, které na území České republiky žijí celý svůj život a u kterých existuje důvod znemožňující jejich vycestování z území. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítal v této souvislosti, že žalovaný nepřihlédl k nejlepšímu zájmu nezletilých dětí žalobce, pro něž by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný nedostál svým povinností zvážit nejlepší zájem dítěte, když v napadeném rozhodnutí nijak neposuzoval aktuální rodinnou situaci žalobce ve vztahu k případnému udělení humanitárního azylu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu a na samotné napadené rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, protože nepovažuje napadeného rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaným měl rovněž za to, že zjistil skutečný stav věci, případ žalobce posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Postupoval rovněž v souladu se závaznými pokyny rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. května 2021, č.j. 13 Az 69/2018-38.
7. Žalovaný nesouhlasil rovněž s tvrzením žalobce, že nedostatečně pracoval se zprávami o zemi původu, když z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný posuzoval důvody uvedené žalobcem v průběhu celého řízení v kontextu všech podkladů, které si obstaral, jak mu uložil soud. Ačkoli ze zajištěných informací o zemi původu žalobce vyplývá, že se v Kyrgyzstánu vyskytují i problematické případy v oblasti dodržování lidských práv, nejedná se však podle žalovaného o případ žalobce.
8. Pokud jde o příhraniční konflikt z roku 2021, tímto se žalovaný detailně zabýval s tím, že ze zprávy Human Right Watch Report 2022 vyplývá, že předmětný konflikt začal kvůli kontrole klíčového zařízení na odběr vody, které odvádí do Kyrgyzstánu malou část řeky přirozeně proudící do Tádžikistánu. Obě země rychle vyhlásily příměří a zavázaly se k přestavbě domů poškozených během konfliktu na svých územích.
9. Co se týče námitky ohledně rodinného života žalobce, poukázal žalovaný na str. 9 a str. 13-15 napadeného rozhodnutí, kde se tímto dostatečně zbýval.
10. Žalovaný ještě připomněl, že institut mezinárodní ochrany je zcela výjimečný a nelze jej zaměňovat či nahrazovat jím jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt z důvodu jím tvrzených, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není, neboť řízení ve věci mezinárodní ochrany nesupluje bytové řízení cizinců.
11. Žalovaný dále shrnul, že by při svém postupu porušil ustanovení příslušných právních předpisů. Žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný má za to, že se dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní námitky tak shledal irelevantními a účelově uvedenými.
12. Na závěr žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zdejší soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
14. Dne 18. 12. 2017 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je ujugurské národnosti, je schopen se dorozumět česky a rusky, je X vyznání. Nikdy nebyl členem politické strany ani politicky aktivní. Ke svému rodinnému stavu poznamenal, že oficiálně je svobodný, ale má partnerku X státní příslušnosti, která pobývá v Praze a žádá o prodloužení dlouhodobého pobytu (sňatek uzavřeli pouze v církvi „Oáza“, oficiálně se vzít nemohli kvůli chybějícím dokladům). Mají tři děti, všechny jsou X státní příslušnosti, narodily se v České republice a žijí zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce do České republiky přicestoval v březnu

2003, letěl z X do X, kde přestoupil na letadlo do Prahy. O mezinárodní ochranu žádal již v roce 2003, nebyla mu však udělena. Je zdravý. O mezinárodní ochranu požádal, neboť nechce opustit svou rodinu, měl řízení o správním vyhoštění a byla mu uložena povinnost vycestovat z území České republiky. K tomuto došlo, neboť nestihl reagovat na výzvu českého úřadu. Ve vlasti nemá kam se vrátit, jeho dřívější byt je dávno obsazen. V Kyrgyzstánu je napětí mezi ujugurskou a kyrgyzskou národností.

15. Při pohovoru dne 21. 12. 2017 dále sdělil, že je v kontaktu s příbuznými a kamarády, kteří žijí v Kyrgyzstánu, většinou v Biškeku. Žije tam jeho matka a 2 sestry, sestřenice a vzdálení příbuzní. Peníze na živobytí získává na brigádách, občas vypomáhá jeho tchyně, která žije v X. Jeho partnerka se také snaží chodit na brigády. Podle toho, co mu říkali příbuzní, se napětí mezi ujugurskou a kyrgyzskou komunitou od roku 2003 zhoršilo, dokonce byla válka v Ošské oblasti. On sám měl problémy kvůli své národnosti. Bojí se, že bude mít potíže, protože má propadlý pas, když se vrátí, budou se ho ptát, kde byl a proč si nechal propadnout pas. Protože nemá kyrgyzskou národnost, není jednoduché se domluvit, neumí kyrgyzsky, na úřadě by s ním nemuseli mluvit. Cestovní pas získal přes známého na pasovém oddělení v Kyrgyzstánu, zaplatil nějakou částku, úplatek, aby mu pas vydali, je to běžná praxe. S úřady komunikoval rusky, neví přesně, zda je ruština oficiálním jazykem, kdysi to tak bylo, jaká je současná situace, nevěděl. O vydání nového cestovního pasu nepožádal, neboť neměl doklady, které by mu umožňovaly vycestovat z České republiky. Nejbližší kyrgyzská ambasáda je v Rakousku, kdyby tam jel, měl by potíže. V pase nemá žádná víza mimo to, na základě kterého přicestoval do České republiky. Ptali by se ho, jaká má povolení k pobytu, mohli by zjistit, že žádal o udělení mezinárodní ochrany. Nevěděl však, zda toto kyrgyzské státní orgány zjišťují, nevěděl ani, zda by ambasáda zjišťovala, zda a jaké měl v České republice povolení k pobytu. Dále poznamenal, že v České republice žije komunita, která spolupracuje s kyrgyzskou ambasádou či přímo s Kyrgyzstánem. K nemožnosti mluvit na úřadech rusky uvedl, že po rozpadu Sovětského svazu začaly mít jiné národnosti problémy. Po skončení řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2011 požádala celá jeho rodina o trvalý pobyt, pomáhala jim Organizace pro pomoc uprchlíkům, která podala žádost se zpožděním, proto jí nebylo vyhověno. Odvolávali se, chvíli měl dlouhodobý pobyt za účelem strpění, pak byl jeho právník pryč a nestihl požádat o prodloužení pobytu, to se stalo v roce 2016. Na dotaz, jak by se mohly kyrgyzské státní orgány dozvědět, že v České republice požádal o mezinárodní ochranu, odpověděl, že by mu bylo řečeno, že od roku 2003 do 2013 nemá v pase žádná víza, pak by si myslely, že zde byl buď nelegálně, nebo požádal o udělení mezinárodní ochrany. Kdyby to zjistily, mohly by ho vydírat pro peníze. V Kyrgyzstánu je hodně korupce, pokud člověk něco potřebuje, musí platit. Mohl by ale tvrdit, že byl v České republice nelegálně, nebo že pas ztratil. Slyšel různé historky, že lidé měli po návratu po podání žádosti o mezinárodní ochranu v Kyrgyzstánu problémy, byli uvězněni, mohli být uvězněni i jejich příbuzní. Nikoho z takových lidí však osobně neznal, poprvé o těchto potížích slyšel v azylovém středisku. Obavy měl již od doby prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, avšak doufal, že dostane povolení k pobytu, které by mu umožnilo žít v České republice. Konstatoval, že o udělení mezinárodní ochrany žádá, aby legalizoval svůj pobyt zde. Pokud by měl problémy s kyrgyzskou komunitou, mohl by se s žádostí o pomoc obrátit na kyrgyzské státní orgány, pokud by byl naživu. Se svou rodinou by nemohl žít v Bělorusku, ani jeho partnerce a dětem nebyla udělena mezinárodní ochrana. Se svou partnerkou je od roku 2000. Oba pracují, pečují o

domácnost a o děti. Děti mluví doma rusky, ve škole česky. Chodí s nimi na procházky, do akvaparku, na hřiště. Nemá možnost zajistit si pobyt v České republice dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, byla mu uložena povinnost opustit území České republiky. Návrat do Kyrgyzstánu by byl velmi složitý, musel by si tam zařídit doklady, měl by pak problém se vrátit do České republiky, možná by mu na české ambasádě odmítli dát vízum, trvalo by několik let, než by se mohl vrátit, pro rodinu by to bylo těžké. Pokud jde o ujgurskou menšinu, nevěděl, zda je v Kyrgyzstánu oblast, ve které je tato menšina početněji zastoupená, Ujguři žijí po celé zemi. V rodném listě svých dětí není zapsán jako jejich otec, neví, proč tomu tak je, bylo jim řečeno, že musí přijít oba s cestovními doklady, avšak na úřad nedorazili, v pase neměl vízum a byl v azylovém řízení, partnerka dokonce neměla ani pas, čekali, až si doklady vyřídí, pak by byl jako otec zapsán. Je možné, že by po návratu do Kyrgyzstánu mohl být u svých příbuzných. Dříve nějaké problémy v Kyrgyzstánu měl, ale nechtěl je uvést. On osobně má zkušenost, že je X a potýkal se kvůli tomu s různými překážkami, v práci, na úřadech. Zaráželo ho, že musí dávat úplatky, aby se něco vyřídilo, protože není Kyrgyz. Úplatky musí dávat všichni, ale ten, kdo není Kyrgyz, má překážky navíc, musí si najít někoho, kdo mluví kyrgyzsky, úplatek je pak vyšší. Na úřadech mluvil rusky, špatně se na něj dívali, nemuseli mu ani odpovědět, možná by byl vyzván, ať mluví kyrgyzsky, pokud trval na tom, že chce mluvit rusky, mohou mu říct, aby odešel. Stalo se mu to, požádal pak známého, aby mu věc pomohl zajistit. Stížnost nepodal, ničeho by nedosáhl. Nechce zde nechat rodinu, má obavy z výše popisovaných potíží. Možná má někoho vzdáleného ve Francii. Doložil potvrzení o aktivitách svých dětí.

16. Žalovaný shromáždil informace o situaci v Kyrgyzstánu, konkrétně výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kyrgyzstánu, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 111008/2018-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu v roce 2016, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 6. 2018 „Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“.
17. Žalovaný dne 11. 10. 2018 vydal pod č.j. OAM-1051/ZA-ZA11-P10 v pořadí první rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterým rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který rozsudkem ze dne 28. května 2021, č.j. 13 Az 69/2018-38, rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil mu, aby se v dalším řízení zaměřil na otázku aktuálního postavení ujgurské menšiny v Kyrgyzstánu a ze spolehlivých zdrojů o situaci v této zemi zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
18. Dne 28. 7. 2021 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy uvedl, že bydlí s rodinou X. Jeho manželka V. Y. je státní občankou X a mají spolu tři děti. Manželka pobývá na území České republiky z titulu postavení žadatelky o udělení mezinárodní ochrany a děti mají dlouhodobý pobyt. Syn D. J. studuje v X ročníku na Smíchově na škole technického směru – obor programování, syn S. J. je na základní škole a dcera R. J. studuje na střední umělecké škole v Praze. V Kyrgyzstánu žijí aktuálně matka žalobce a jeho dvě sestry, matka pobírá důchod, sestry pracují a otce již nemá. České republice žalobce nikdo z rodiny

nenavštěvuje. K dotazu žalovaného, zda učinil nějaké kroky k získání platných dokladů uvedl, že v letech 2012-2013 podával žádost o trvalý pobyt, později to již nezkoušel, protože mu to odmítli. Poté již žádnou žádost nepodával, dostal výjezdni příkaz, jeho advokát však nereagoval včas a byl mu zrušen pobyt (vízum za účelem strpění). Po vysvětlení dotazu uvedl, že k získání platných kyrgyzských dokladů neučinil žádné kroky, protože je v azylovém řízení. Musel by vycestovat do Rakouska, což nemohl, protože mu to neumožňovaly doklady, které měl. Na možnost vydání jednorázového cestovního dokladu se neptal, protože se obává, že by mohl mít on či jeho příbuzní v Kyrgyzstánu problémy kvůli pasu, protože viděl, jak se chovají úředníci v Kyrgyzstánu, když člověk potřebuje něco vyřídit a není Kyrgyz. Měl za to potíže se získáním pasu by měl proto, že kyrgyzská vláda nemá dobrý vztah k ujgurské menšině. I když jej nikdo v Kyrgyzstánu nepronásledovat, měl vždy potíže na úřadech, kde je vždy třeba dát úplatek a většinou dochází ke slovnímu ponižování. V případě návratu do země původu žalobce uvedl, že se obává pronásledování pro to, že podal žádost o azyl a že má propadlý pas. Každý, kdo není Kyrgyz, má podle žalobce problém a také by nemohl lhát o tom, co dělal v České republice, a přiznat, že byl v azylovém řízení, by také nemohl. Veškeré jeho obavy z pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k ujgurské menšině pramení od známých, kteří chtějí cestovat, a dále četl na internetu, že situace ujgurské menšiny v Kyrgyzstánu není dobrá i vzhledem ke vztahům s Čínou. K poznámce žalovaného v tom směru, že rodina žalobce stále v Kyrgyzstánu žije, žalobce uvedl, že to je pravda, ale její členové by chtěly také odcestovat. Dále doplnil, že utlačování ujgurské menšiny pokračuje, v Biškeku např. vyhořela ujgurská restaurace a část prodejního komplexu na tržnici, což se dozvěděl na internetu.

19. Žalovaný shromáždil aktuální informace o situaci v Kyrgyzstánu, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. 12. 2020 č. j. 132843-7/2020-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 30. 3. 2021 o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu v roce 2020, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 6. 2021 „Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 18. 11. 2021 č. j. 110974-20/2021-LPTP „Kyrgyzstán – postavení ujgurské menšiny“ a informaci Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky „Kyrgyzstán – zpráva o zemi, červen 2021.“
20. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný předvolal žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které proběhlo dne 4. 1. 2022.
21. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. S napadeným rozhodnutím byl pak žalobce seznámen v české jazyce dne 15. 3. 2022 a stejného dne žalobce převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, jak se podává z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 15. 3. 2022, čímž napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti

článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice), a po projednání věci k němuž nařídil jednání dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy.

23. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

24. Podle ustanovení § 13 zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner azylanta,

b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,

c) rodič azylanta mladšího 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo

e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“

25. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

26. Podle ustanovení § 14a zákona o azylu: „(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

27. Podle ustanovení § 14b zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

28. Žaloba není důvodná.

29. Žalovaný se tentokrát v napadeném rozhodnutí (oproti zrušenému v pořadí prvnímu rozhodnutí o žádosti žalobce) poměrně podrobně zabýval žalobcem deklarovanými obavami z pronásledování v zemi původu z důvodu jeho příslušnosti k ujgurské menšině, a to konkrétně na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí, kdy za tím účelem si opatřil aktuální informace o zemi původu žalobce zaměřené na situaci ujgurské menšiny v podobě zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 30. 3. 2021 o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu v roce 2020, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 6. 2021 „Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 18. 11. 2021 č. j. 110974-20/2021-LPTP „Kyrgyzstán – postavení ujgurské menšiny“ a informace Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky „Kyrgyzstán – zpráva o zemi, červen 2021.“ Soud musí přisvědčit žalovanému v tom, že z těchto materiálů nijak nevyplývá, že by byli příslušníci ujgurské menšiny v Kyrgyzstánu pronásledováni či zvláště diskriminováni. Zejména z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 18. 11. 2021 č. j. 110974-20/2021-LPTP „Kyrgyzstán – postavení ujgurské menšiny“ se pak podává, že otázka ujgurské menšiny v Kyrgyzstánu je spíše okrajová a příslušníci této menšiny si obvykle žijí svým životem a veřejně se nezviditelňují. Pakliže žalobce dospěl k opačnému závěru, nelze nevidět, že vyšel zejména z obecnějšího materiálu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 30. 3. 2021 o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu v roce 2020, kdy informace zde uvedené

zejména k Uzbecké menšině poněkud účelově vytrhl z kontextu a dal do souvislosti s konstatováním v materiálu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 18. 11. 2021 č. j. 110974-20/2021-LPTP „Kyrgyzstán – postavení ujugurské menšiny“ v tom směru, že příslušníci ujugurské menšiny zažívají v Kyrgyzstánu stejné zacházení jako další etnické menšiny. Soud si je přitom vědom, že z žalovaným pořízených materiálů o zemi původu žalobce nevyplývají jen samá pozitiva, ba právě naopak je v nich upozorňováno na celou řadu nedostatků v zemi původu, mezi nimiž vévodí rozšířená korupce, nicméně nelze se shromážděných informací dovodit, že by příslušníci ujugurské menšiny byly v Kyrgyzstánu pronásledovány. Pokud se kupř. zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 30. 3. 2021 o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu v roce 2020 zmiňuje o potížích etnických Uzbeků, má soud za to, že jsou zde popisovány jevy, které lze jistě hodnotit jako nežádoucí prvky diskriminace, nicméně nelze z toho ještě činit závěry o vyložené cíleném pronásledování této etnické skupiny, jak má na mysli ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, či o hrozbě skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. V dalších podrobnostech lze přitom odkázat na část odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6 – 8, s jejímž obsahem se soud ztotožňuje.

30. Pokud jde o námitku žalobce ohledně vojenského příhraničního konfliktu v roce 2021 má soud za to, že tato událost je kryta jedním z podkladů o zemi původu, a to informací Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 6. 2021 „Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi,“ z níž se podává (čl. 6 Aktivní vojenské konflikty), že tento konflikt, nejhorší za posledních 30 let, se postupně uklidnil po oznámení příměří a stažení vojáků z oblasti. Žalovaný tudíž neměl žádný zvláštní důvod se touto událostí v napadeném rozhodnutí zabývat, kdy žalobce sám jej nijak v souvislosti s důvody svojí žádosti o mezinárodní ochranu nezmiňoval.
31. Pokud jde o námitky žalobce týkající se existence jeho soukromého života na území České republiky, žalovaný se rodinnými vazbami žalobce na území České republiky řádně zabýval. Na str. 9 napadeného rozhodnutí konstatoval, že je nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále se této otázce věnoval v rámci posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, a to na str. 13 a 15 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení skutečností sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Se závěry žalovaného uvedenými v této souvislosti ve shora označené části odůvodnění napadeného rozhodnutí se zdejší soud ztotožňuje a nic na tom nemění ani to, že v mezidobí žalobce se svojí družkou V. Y. uzavřel manželství a až dnes již zletilé děti žalobce D. J. a R. J. nabyli státní občanství České republiky.
32. Azyl podle ust. § 12 zákona o azylu lze udělit jen v případech taxativně vymezených v zákoně, mezi které rodinné vazby cizince v zemi, ve které žádá o mezinárodní ochranu, nepatří. Pokud jde o udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, soud uvádí, že realizace soukromého a rodinného života na území České republiky by za určitých okolností mohla být důvodem pro udělení této formy mezinárodní ochrany, a to především v situacích, kdy by již samotná nutnost vycestování cizince do země původu byla v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019 č.j. 6 Azs 335/2018-35, ve kterém kasační soud k dané otázce konstatoval:

„K rodinným vazbám žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19, a ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Azs 166/2018 - 31). Mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich pobytu, resp. napomáhat rozvíjení jejich vztahů; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, judikoval, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo samotné vycestování cizince, od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Má-li zásah do soukromého a rodinného života výjimečně odůvodnit udělení doplňkové ochrany, musí jít o případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27).“ V daném případě nebylo shledáno, že by byly dány natolik výjimečné okolnosti, aby žalobci byla udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jejím neudělením nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud zdůrazňuje, že manželka žalobce na něm není finančně závislá, sama pracuje, jejich děti jsou již dospělé, resp. relativně staršího věku (jsou narozeny v letech X, X a X), manželka i jejich nejmladší dítě jsou X státní příslušnosti. Česká republika není jediným státem, kde by mohli společně realizovat svůj rodinný život. Dále lze poznamenat, že v Kyrgyzstánu žijí příbuzní žalobce, konkrétně jeho matka, dvě sestry, sestřenice a další vzdálení příbuzní. V případě návratu do země původu by tak mohl využít jejich pomoci. Žalobce se může vrátit zpět po získání pobytového oprávnění v České republice, přičemž není zcela zřejmé, proč by žalobce (jak namítal v řízení před soudem) po vycestování z České republiky nemohl řádně podat žádost o pobytové oprávnění v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Určité „komplikace,“ náročnost procesu či spíše potřeba vyvinout větší aktivitu směrem k získání pobytového oprávnění přitom nemohou být řádným odůvodněním toho, proč se žalobce po delší dobu ani nepokusil pobytové oprávnění získat (nemluvě přitom ani o získání platných kyrgyzských dokladů) a snaží se nahradit pobytové řízení získáním pobytového titulu prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud tak je ve shodě s žalovaným v tom, že samotné vycestování žalobce (které se nepojí se zákazem vstupu na území České republiky) do země jeho původu není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 14. června 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce